

ikke har været Kommissionens Mening at ville undtage fra Paragrafens Regler om Køberens Pligt til at svare Rente af Købesummen fra Forfaldsdagen.

§ 39.

Imod Affattelsen af Bestemmelsen i Udkastets § 39 er der af den svenske Højesteret gjort en dobbelt Anmærkning. Dels er det anført, at det synes betænkeligt at aabne en ganske almindelig Adgang for Sælgeren til — gennem Konstatering paa en hvilkensomhelst Maade af Insolvens hos Køberen — at udøve Standsningsret over Varen. Dels er det blevet indvendt, at der ikke synes at være Grund til at betinge den Adgang til at udøve Standsningsret, som man udenfor Tilfælde af Konkurs, Betalingsstandsning og forgæves Eksekutionsforsøg maatte indrømme Sælgeren, deraf, at Insolvensen er indtraadt efter Købets Afslutning, medens denne Betingelse ikke opstilles i de tre udtrykkelige nævnte Tilfælde af konstateret Insolvens.

Da de danske Delegerede med Hensyn til det sidstnævnte Punkt har ment at maatte samstemme i den gjorte Anmærkning, er man enedes med de svenske Delegerede om at foreslaa en saadan Ændring af Teksten, at den nævnte Forskelighed imellem de tvende Grupper af Konstateringsmaader for Insolvens udelukkes. De norske Delegerede have ment, at den tidligere Formulering efter Reglerne for Lovaffattelsen i Norge maa antages at ville føre til samme Resultat. De foreslaa derfor Paragrafen bibeholdt uforandret, men dog med Tilføjelse af et saalydende sidste Stykke:

„Hvorvidt Sælgeren i andre Tilfælde af manglende Betalingsevne hos Køberen kan forholde sig, som i 1ste Led er nævnt, bliver at afgøre efter almindelige Retsregler“.

Med Hensyn til det førstnævnte Punkt har man derimod ikke fra nogen Side

indenfor Kommissjonen foreslaaet en saadan Ændring i Paragrafen, at derefter alene ydre notoriske Tildragelser skulde berettigede Sælgeren til Udøvelse af Standsningsret, men man er fra dansk og svensk Side bleven enig om en saadan Modifikation af Udtrykkene, at Retsanvendelsen, der neppe bør bindes til bestemte Bevisdata for Insolvensen, dog opfordres til at fastholde Kravet om fuldt Bevis herfor, medens man fra norsk Side ogsaa paa dette Punkt har ment at burde blive staaende ved den een Gang valgte Udtryksmaade.

Som det vil bemærkes, har man samtidig benyttet Lejligheden til at stille Forslag om ved Hjælp af brudte Linier i Teksten at give Paragrafens Bestemmelser en større ydre Anskuelighed.

§ 42.

Den foreslaaede Tilføjelse tilsigter alene en Tydeliggørelse af Omraadet for Bestemmelsen i Paragrafens 2det Stykke.

§ 47.

Den foreslaaede Ændring i Affattelsen af Udkastets § 47 er væsentlig af redaktionel Karakter og er foretagen til Imødekommelse af et af den svenske Højesteret udtalt Ønske. Hvad man nemlig end maatte mene om Vægten af de mod Paragrafens Formulering fremsatte Indvendinger, har man maattet indrømme, at den overlader saa meget til Domstolenes Skøn, at den ikke bliver af stor Værdi som Vejledning ved Afgørelsen af, om en Mangel ved Salgsgegenstanden eller en Prøve af den burde være opdaget af Køberen før Købets Afslutning. Det opstillede Forslag gaar derfor ud paa gennem en Specialisering af Regelens Indhold at give en nærmere Præcisering af de herved afgørende Synspunkter, hvorved man samtidig har fulgt en hos den svenske Højesteret fremtrædende Tendens til at undergive Sælgerens